

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 27.841 van 27 mei 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Equatoriaal-Guinese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 januari 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. YAHYAOUÏ, die loco advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster kwam op 23 maart 2008 het Rijk binnen met haar Belgische partner. Verzoekster was in het bezit van een paspoort voorzien van een visum type C.

1.2. Op 14 oktober 2008 diende verzoekster, op basis van een duurzame relatie met een Belgische man, een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 30 januari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(...)In uitvoering van artikel 52, § 4 vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie, aangevraagd op 14/10/2008 (...), geweigerd

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie: artikel 40bis§2 2° stelt dat de partner zich moet voegen bij de burger van de unie. Betrokkene verblijft naar eigen zeggen bij de partner in Brussel, maar kent geen adres en heeft dit ook niet op papier staan. Betrokkene kan helemaal niet aantonen dat zij bij de partner verblijft. Eventuele controle in Brussel kan niet gebeuren daar het adres niet gekend is.(...)”

1.4. De gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Knokke-Heist, die diende in te staan voor de kennisgeving van de bestreden beslissing aan verzoekster, beperkte zich niet tot de loutere kennisgeving van de door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid opgestelde en ondertekende beslissing, doch hernam de motieven in rechte en in feite in een afzonderlijke akte. Deze afzonderlijke akte, waaruit niet blijkt dat de beslissing genomen werd door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, werd vervolgens op 12 februari 2008 aan verzoekster ter kennis gebracht.

1.5. Op 18 maart 2009 deelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid aan de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Knokke-Heist mee dat het door hem opgestelde en ondertekende document nog dient betekend te worden en dat “de bijlage 20 d.d. 12.02.09” dient ingetrokken te worden.

2. Ontvankelijkheid van het beroep.

Er moet worden opgemerkt dat het loutere feit dat de kennisgeving van de bestreden beslissing volgens verweerder op een gebrekkige wijze verliep en hij er daarom voor opteert om de bestreden beslissing opnieuw te laten betekenen in casu niet leidt tot de vaststelling dat verzoekster niet volledig op de hoogte zou zijn van de motieven in rechte en in feite die de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onderbouwen. Verzoekster is derhalve in de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Verweerder verwijst weliswaar naar een ‘*intrekking*’ van de beslissing ‘*zoals opgesteld door de gemeente*’, doch stelt terzelfdertijd dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 januari 2009 zelf niet werd ingetrokken en dat deze onverkort blijft bestaan.

De ‘*intrekking*’ waarnaar verweerder verwijst, is er derhalve niet op gericht de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid uit het rechtsverkeer te verwijderen, doch heeft slechts betrekking op een akte van kennisgeving. De intrekking van een akte van kennisgeving heeft niet tot gevolg dat verzoekster geen belang meer zou hebben bij het beroep tot nietigverklaring van de beslissing die het eigenlijke voorwerp uitmaakt van het beroep tot nietigverklaring.

3. Gegrondheid van het beroep.

3.1. Verzoekster voert, gespreid over twee middelen, de schending aan van de artikelen 9, 10, 11, 40, 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van het *'algemeen beginsel van behoorlijk bestuur'* en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert zij aan dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.1.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt geenszins.

3.1.2. In de mate dat verzoekster evenwel stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en zij aangeeft dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een foutieve interpretatie van de feiten, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster betoogt dat *"(g)een enkel element in het geheel van het dossier, apart van een ongegrond vermoeden vanwege verwerende partij, gebaseerd op een éénmalig gesprek tussen de wijkagent en verzoekster (...) toe(laat) te besluiten dat verzoekster zich niet echt bij de heer (V.) heeft gevoegd."*

De Raad stelt vast dat verzoekster het bewijs leverde dat zij reeds verscheidene jaren met haar Belgische partner, die voorheen in het buitenland professioneel actief was, in verschillende landen samenwoonde, hem vergezelde op zijn reizen en samen met hem naar België kwam. Tevens legde verzoekster een samenlevingscontract en een verbintenis tot tenlasteneming die werd ondertekend door haar partner voor, toonde zij aan dat zij reeds sedert 22 augustus 2006 beschouwd wordt als de partner van de heer (V.) door l' office de sécurité sociale d'outre-mer en leverde zij het bewijs dat zij en haar partner een niet-erkend huwelijk afsloten op 19 november 2007 in de kathedraal te Djibouti. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt verder dat zowel de Belgische partner van verzoekster (op 16 mei 2008) als verzoekster zelf (op 28 januari 2009) konden worden aangetroffen bij onaangekondigde politiecontroles op het door hen opgegeven adres te Knokke-Heist. In het verslag dat door een inspecteur van de politie werd opgesteld met betrekking tot de controle van 28 januari 2009 werd bovendien melding gemaakt van het feit dat in de woning zowel dames- als herenkledij kon worden aangetroffen, dat dames- en herentoiletartikelen in de badkamer aanwezig waren en dat een foto van verzoekster en haar partner opgesteld stond.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat met de door verzoekster overgemaakte documenten, waaruit een jarenlange relatie blijkt, enigszins rekening gehouden werd. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft zich daarentegen, blijkens de motivering van de bestreden beslissing, louter gebaseerd op het feit dat verzoekster - die de

Nederlandse taal niet machtig is - bij een politiecontrole alleen werd aangetroffen en niet onmiddellijk het adres kon meedelen van de door haar partner nieuw aangekochte woning in Sint-Lambrechts-Woluwe alwaar zij stelde voornamelijk met deze partner te verblijven.

Het is kennelijk onredelijk om, gelet op talrijke stukken die werden neergelegd en die allemaal wijzen op het bestaan van een effectieve relatie, enkel op basis van een selectieve lezing van één politieverslag te besluiten dat verzoekster *“niet (kan) aantonen dat zij bij de partner verblijft.”*

De materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 januari 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.